

Έν Αγίῳ Ὄρει τῇ 26.4/9.5.2022

Ἁγίου Βασιλέως Ἀμασείας ἱερομάρτυρος

Αναγγελία επερχομένων δεινῶν εν Αγίῳ Ὄρει

Υπό Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Με την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, “ὡς εκ θαύματος”, ἅπαντα τα συστημικά ΜΜΕ αναπροσανατολίστηκαν σ’ αὐτόν, με ἀποτέλεσμα να διακοπεί ἀπότομα κάθε ἀναφορά στον Covid-19, και ἀντ’ αὐτοῦ να βρεθεῖ στο ἐπίκεντρο ο πόλεμος, και να προβάλλεται ο επαναπροσδιορισμός της σχέσης Δύσης-Ρωσίας, σύμφωνα με το νέο “ἀφήγημα”.

Ο πόλεμος ὁμως –ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο– ἐπηρέασε ἀμεσα και τα ἐκκλησιαστικά πράγματα, καθὼς ἤδη ἀπὸ το 2018 ἔχει διαμορφωθεῖ νέα ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση στην Ουκρανία, μετὰ την –λεγομένη– “Ἐνωτικὴ Σύνοδο” και την παροχὴ “Ἀυτοκεφαλίας” σε καθηρημένους/ἀχειροτόνητους “κληρικούς” και τις ομάδες τους. Αὐτὴ, ἀπέτελεσε την **ἀπαρχή** μεγάλων ἐξελίξεων στον ἐνδοορθόδοξο χώρο, σημειώνοντας μια ἱστορικῶν διαστάσεων ρήξη μετὰξὺ Φαναρίου και Μόσχας, η οποία και ἐντείνεται.

Δυστυχῶς, ἐκὼν-ἀκὼν το Ἅγιον Ὄρος, σύρεται σε μια ἰδιότυπη διελκυστίνδα η οποία ἐπηρεάζει και –κατόπιν των ἐξελίξεων που θα ἀναλύσουμε– θα ἐπηρεάσει εἰσέτι, την ἐσωτερικὴ του ζωὴ και τον ησυχαστικὸ του τρόπο. Οι καταγιριστικὲς ἐξελίξεις της διεθνούς πολιτικῆς –ὡς μη ὠφειλαν– φαίνεται ὅτι οδηγούν στην ἐπιλογή της ἀμεσης **εργαλειοποίησης** αὐτοῦ του προπυργίου του Ορθοδόξου Μοναχισμοῦ, ὑπὸ κύκλων που δεν ἐνδιαφέρονται για την πνευματικὴ ἀκτινοβολία του Ἱεροῦ ημῶν χώρου, ἀλλὰ, την μονοδιάστατη στοίχισή του σε γεωπολιτικούς σχεδιασμούς και πολιτικὲς στοχεύσεις, ἐπιφέροντας **ἀλλαγές** ἕως και σε θεσμούς αἰωνόβιους...

Στα πλαίσια λοιπὸν των νέων ἀπαιτήσεων και της εργαλειοποίησης του Ἁγίου Ὄρους, ἐμφανίζεται ὡς “μοχλός” το Προεδρικὸ Διάταγμα 22/23.03.2022, το οποίο ἐπιφέρει ριζικὲς ἀλλαγές στην παρουσία της Ἑλληνικῆς Αστυνομίας στο ΑΟ, η σημασία των οποίων δεν ἐγκείται ἀπλῶς στις νέες –πρωτόφαντες– ἀρμοδιότητες που της ἀνατίθενται, ἀλλὰ, στην ἐξώφθαλμη κατάργηση κρίσιμων ἀρθρῶν του Ἀγιορειτικῶν νομοθετικῶν πλαισίου (Νομοθετικὸ Διάταγμα του 1926 και Καταστατικὸς Χάρτης του Ἁγίου Ὄρους), που συνεπάγονται την κατάφωρη καταπάτηση του Συντάγματος, εἰδικῶς του ἀρθρου 105, το οποίο ἀναφέρεται στο Ἀγιορειτικὸ Ἀυτοδιοίκητο Καθεστῶς.

Το Αυτοδιοίκητο του Αγίου Όρους

Αυτοδιοίκητο Καθεστώς του Αγίου Όρους (στο εξής, ΑΟ) σημαίνει, τη πλήρη και ανεμπόδιστη άσκηση εξουσίας στο ΑΟ υπό της Ιεράς Κοινότητος των 20 Κυριάρχων Ιερών Μονών, βάσει του Καταστατικού Χάρτου του Αγίου Όρους (στο εξής, ΚΧΑΟ) και του Νομοθετικού Διατάγματος (στο εξής, ΝΔ) του 1926, που αναγνωρίζονται από το άρθρο 105 του Ελληνικού Συντάγματος. Ως προς την ειδική σχέση του Ελληνικού Κράτους (στο εξής, ΕΚ) και του ΑΟ, το δεύτερο σχετίζεται προς το πρώτο **αποκλειστικώς** μέσω του Υπουργείου των Εξωτερικών, στο οποίο βεβαίως δεν υπάγεται (και πώς θα μπορούσε άλλωστε;) παρά μόνον ο Πολιτικός Διοικητής (στο εξής, ΠΔ) του Αγίου Όρους. Το ότι το ΑΟ σχετίζεται με το ΕΚ μέσω του Υπουργείου Εξωτερικών, αποτελεί απόρροια Διεθνών Συνθηκών (Βερολίνου 1878, Βουκουρεστίου 1913, Λονδίνου 1913, Σεβρών 1920, Λωζάνης 1923), που **υποχρεώνουν** το ΕΚ όπως **αναγνωρίσει** το αιωνόβιο Αγιορειτικό Καθεστώς, ως προϋπάρχον αυτού και **αυθυπόστατον**.¹ Πράγματι, το Αυτοδιοίκητο δεν παραχωρήθηκε υπό ουδενός μετα-Βυζαντινού Κράτους (Οθωμανικού πάλαι ποτέ, ή του Ελληνικού κατόπιν), αλλά απλώς **αναγνωρίστηκε διατηρούμενο**. Όπως άλλωστε χαρακτηριστικά σημειώνει ο καθ. Τ. Φιλιππίδης, εξ απόψεως σχέσεως Εθνικού προς το Διεθνές Δικαίο, ισχύει ότι:

[...] αι διατάξεις τῶν Διεθνῶν Συνθηκῶν, τὰς ὁποίας προσυπέγραψεν ἡ Ἑλλάς, ἔχουν ἠύξημένην τυπικὴν ἰσχύν, **ὑπερισχύουν** δηλαδὴ τῶν διατάξεων τοῦ «έσωτερικοῦ»²

Όπως επίσης ξεκαθαρίζει το ζήτημα, ο επονομαζόμενος “πατριάρχης των Ελλήνων Συνταγματολόγων”, καθ. Γ. Κασσιμάτης, προλογίζοντας το βιβλίο του Α. Νικόπουλου³, *Τὸ εἰδικὸ καθεστῶς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ ἔννοια τῶν «Ἀγιορειτικῶν Καθεστώτων»* (2017), αυτό που ισχύει είναι ότι:

[...] τὸ ἐν λόγῳ «καθεστῶς» ἀναγνωρίστηκε, συγκροτήθηκε καὶ **κατέστη νομικὴ ὄντοτητα καὶ ὑποκείμενο δικαίου ἀπὸ τὴ διεθνή κοινότητα μὲ διεθνεῖς συνθήκες καὶ ὑφίσταται νομικὰ ἰσχυρὸ μὲ βάση τὸ διεθνὲς δίκαιο**. Σκοπὸς τῆς διεθνοῦς νομικῆς ἀναγνώρισης, σύστασης καὶ συγκρότησης τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ καθεστώτος ἦταν καὶ εἶναι ἡ προστασία του ἀπὸ κάθε ἀπειλὴ καὶ προσβολὴ καταστροφῆς, κατάλυσης καὶ ἀλλοίωσής του, ὥστε νὰ παραμένει διαχρονικὰ ζωντανό⁴

Επίσης, όπως αναγκάστηκε να παραδεχθεί το 1975 ο τότε υφυπουργός Παιδείας, στην σχετική συζήτηση περί των εκκλησιαστικών ζητημάτων της αρμόδιας υποεπιτροπής, στα πλαίσια αναθεώρησης του Συντάγματος, ο ΚΧΑΟ (όχι μόνον είναι πλήρης), μα **οὔτε προβλέπεται, οὔτε και δύναται να αναθεωρηθεί, άνευ κατάργησης** του

¹ Πρβλ. Ίερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους (1996) σ.95

² Ίερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους (1996) σ.93

³ Διετέλεσε Βουλευτὴς καὶ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς ΙΚ.

⁴ Νικόπουλος (2017) σ.13

Αυτοδιοικήτου.⁵ Όπως σωστά άλλωστε τονίζεται υπό του επιστημονικού επιμελητή της εκδόσεως της ΙΚ, *“Αι Κανονιστικαί Διατάξεις του Ἁγίου Ὁρους”* (2018), καθ. Δ. Νικολακάκη:

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν (σημ. ημ. των Κανονιστικῶν Διατάξεων), **δέν εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ ἀντίθεσις των πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κ.Χ.Α.Ο.**, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι **καὶ διὰ ταύτας** δέν εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ ἀντίθεσις των πρὸς τὸ **ἀρχαῖον προνομιακόν καθεστῶς** τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καθ’ ὄν τρόπον τοῦτο κατοχυροῦται ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ Συντάγματος.⁶

Με ἄλλα λόγια ἡ ἀπόλυτη βάση του ΚΧΑΟ καὶ φυσικά του συμπληρωματικοῦ Ἀγιορειτικοῦ Δικαίου των Κανονιστικῶν Διατάξεων, εἶναι τὸ ἀρχαῖο προνομιακὸ καθεστῶς του ΑΟ, καὶ ουδεμία ἄλλη νομοθετικὴ ρύθμιση ἐθνικὴ ἢ διεθνὴς (ἕως καὶ σύγχρονη ἀγιορειτικὴ) δὲν δύναται νὰ το ἀνατρέψει. Αὐτὴ εἶναι ἄλλωστε ἡ σημασία του αὐτοδιοικήτου: νὰ παραμένει τὸ ΑΟ παντελῶς ἀσχέτιστο καὶ ἀσυνδύαστο πρὸς ο,τιδήποτε κοσμικόν.

Γιατὶ ὁμως υφίσταται τὸ Αὐτοδιοίκητο, καὶ ποια ἡ σημασία του; Διότι ἀποτελεῖ τὴν **ἀπαράβατη** προϋπόθεση διασφάλισης του ἱεροῦ ἠσυχαστικοῦ χαρακτήρα του Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ, ἐνάντια σε κάθε **ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν** ἀπόπειρα ἐκκοσμικεύσεως, λαϊκοποιήσεως ἢ πολιτικοποιήσεως τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας, τῆς ὁποίας τὸ Αὐτοδιοίκητο Καθεστῶς ἀποτελεῖ θεσμικὰ τὴν νομικὴ ἔκφραση.

Ἀπώλεια, μερικὴ ἢ ολική, του Αὐτοδιοικήτου σημαίνει τὴν ὀριστικὴ **αλλοίωση** του ἀρχέγονου πνευματικοῦ χαρακτήρα του ΑΟ, τὴν **καθυπόταξη καὶ τὴν σιωπὴ του**, με τελικὸ ὀρίζοντα τὴν μετατροπὴ του σε ἓνα μουσειακὸ ἐκθεμα... Ἐπομένως, ἡ διατήρηση του Αὐτοδιοικήτου ἀποτελεῖ τὴν **μόνη** ἀσφαλιστικὴ δικλείδα, ὥστε ὁ Ἄθωνας νὰ παραμείνει Ἱερὸς Τόπος ἀσκήσεως καὶ Ὁρθοδόξου ὁμολογίας.

Πλὴν ὁμως, ἐνῶ τὸ Ἀγιορειτικὸ Καθεστῶς εἶναι καλῶς ὀρισμένο καὶ κατοχυρωμένο, τὸ ΕΚ δὲν ἔπαυσε **ἀόκνως** νὰ ἐπιχειρεῖ τὴν σταδιακὴ ἀνατροπὴ του, προκειμένου ν’ ἀποκτήσῃ τὸν “ἔλεγχον” ἐπὶ των “ἀπειθάρχων” Μοναχῶν. Για νὰ δοθοῦν οἱ **ἀληθινές** διαστάσεις του προβλήματος, ἀρκεῖ νὰ παρατεθεῖ δήλωση του Προέδρου τῆς Συνταγματικῆς Επιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως του Συντάγματος του 1975, Κωσταντίνου Τσάτσου (μετέπειτα καὶ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας 1975-1980), κατὰ τὴν ΠΕ’ συνεδρίαση τῆς ὀλομέλειας τῆς Βουλῆς (14/5/1975), ὅπου συμπύκνωσε τὸν προβληματισμὸ ἀπὸ πλευρὰς ΕΚ ἐναντι του ἀγιορειτικοῦ “προβλήματος”, στη σχετικὴ συζήτηση γιὰ τὸ ἀρθρο του Συντάγματος που ἀναφερόταν στο νομικὸ καθεστῶς του ΑΟ (που ἐμελλε, μετὰ τὴν ψήφιση τῆς ἀναθεώρησης, νὰ ἀποτελέσει τὸ ἀρθρο 105). Ἡ δήλωση παρουσιάζεται ἐδῶ, καθὼς παριστά τὸ τι πραγματικὰ ἰσχύει στις σχέσεις ΕΚ-ΑΟ:

Ἐπέμβασις τοῦ Κράτους (σημ. ημ. στο ΑΟ), **εὔκταία** θὰ ἦτο, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ **ἐμμέσως**. Ἄμεσος ἀποκλείεται, διότι τὰ ὅσα ἐδῶ ψηφίζομεν δέν εἶναι ἀπλῆ συνταγματικὴ διάταξις, **ἔχομεν διεθνείς συνθήκας αἱ ὁποῖαι τὰς**

⁵ Βλ. ἀπόσπασμα ἐκ των πρακτικῶν συνεδριάσεως τῆς Β’ Ὑποεπιτροπῆς, παρὰ Νικόπουλος (2017) σσ.210-211 καὶ 213

⁶ Νικολακάκη (2018) σ.20

καθιερώνουν [...] Είναι η συνθήκη της Λωζάνης και δέν είναι δυνατόν νά αλλάξει.⁷

Μεταπολιτευτικά ακολούθησε σωρεία Νομοθετικών και Προεδρικών Διαταγμάτων, που δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να παρακάμπτουν και **εμμέσως** να ακυρώνουν την ισχύ του ΝΔ του 1926 και του ΚΧΑΟ (όπως γινόταν βεβαίως και πριν της Δικτατορίας). Τελικώς, το “εμμέσως” εφαρμόζεται με το να επιδιώκει το ΕΚ να “θεσπίση νέους κανόνες δικαίου εἰς τροποποίησιν ἢ ἀντικατάστασιν τῶν ἤδη παλαιόθεν ἰσχυουσῶν διατάξεων”,⁸ διαμορφώνοντας πολλαπλά ρήγματα στο Αυτοδιοικητο Καθεστώς του ΑΟ, που πλέον εμφανίζει εικόνα **κατάρρευσης** από τις συντονισμένες επιθέσεις που δέχεται.

Η παρούσα προβληματική Πολιτική Διοικήσεις

Στα πλαίσια των πάγιων επιδιώξεων του ΕΚ κατά του Αυτοδιοικητού, ἤλθε να προστεθεί η τοποθέτηση στην θέση του ΠΔ του Εφοπλιστή κ. Αθ. Μαρτίνου, όπου κατά το παρελθόν χρονικό διάστημα, όπου το ζήτημα του Covid-19 μονοπωλούσε το ενδιαφέρον, προχώρησε σε σωρεία *παρανόμων, αντιθεσμικών, κατ’ απόλυτη υπέρβασιν διακαιοδοσίας και καθήκοντος, ἐπομένως και αντισυνταγματικών* (σε αναφορά προς το άρθρο 105 του Συντάγματος), δράσεων-αποφάσεων, η φρασεολογία των οποίων παρέπεμπε σε πρωτόγνωρου ύφους και περιεχομένου υπερπήδηση των εποπτικών αρμοδιοτήτων του ΠΔ, σε **διοικητικές**, οι οποίες μάλιστα εκδίδονταν και ως **υποχρεωτικές**. Αυτές έχουν καλώς και επαρκώς περιγραφεί και κριθεί ποικίλα Αγιορειτικά άρθρα, τα οποία και έχουν δημοσιευθεί.

Αναφορικά προς την δικαιοδοσία του ΠΔ, ας υπενθυμισθεί, ότι όπως σημείωνε εμφατικά Ιεροκοινοτική Επιτροπή, απαρτιζομένη από 4 Ηγούμενους, το 1991:

Εἶναι δέ γνωστόν, ὅτι ὁ Πολιτικός Διοικητής Ἁγίου Ὁρους καί ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν δέν δύνανται νά ἐκδώσουν ὑποχρεωτικές ἀποφάσεις διὰ τήν Ἱεράν Κοινότητα⁹

Η υπέρβαση όμως αρμοδιοτήτων από πλευράς ΠΔ, ενέχει μια παράμετρο η οποία είναι καταλυτική για την συνέχιση της συγκεκριμένης ιδιοτυπίας του αιωνόβιου Αγιορειτικού Καθεστώτος. Συγκεκριμένα, όπως τονίζει ο καθ. Χ. Παπαστάθης το 1994, η οϊανδήποτε διάταξη, προερχόμενη εκτός των αρμοδίων οργάνων του ΑΟ (ΙΚ, ΙΕ και τις Ιερές Μονές) που **επιβάλλει** κάτι σε αυτά,

[...] θά παραβίαζε τήν ἀπό τὸ Σύνταγμα 105 τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καί τὸ Διεθνές Δίκαιο κατοχυρουμένη αὐτοδιοίκηση, ἐπειδὴ ἔτσι ἢ ἐν λόγῳ, ἐκτός αὐτοδιοικητοῦ καθεστώτος, ἀρχή θά ἤλεγε τά πρόσωπα πού ἀσκοῦν

⁷ Νικόπουλος (2017) σ.217

⁸ Πρβλ. Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους (1996) σ.86

⁹ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους (1996) σ.33

αυτήν τήν αυτοδιοίκηση (δηλαδή την ΙΚ και τις Διοικήσεις των Ιερών Μονών).¹⁰

Στην σειρά των θεσμικών υπερβάσεων από πλευράς της νυν Πολιτικής Διοικήσεως,¹¹ έρχεται να προστεθεί και ένα χρονίζον ατόπημα (το οποίο είναι απορίας άξιο το πώς τόσο καιρό διέλαθε της προσοχής της ΙΚ), που εμπερικλείει συνέπειες ομοίως καταστροφικές για τον νομικό χαρακτήρα του Αγιορειτικού Αυτοδιοικήτου. Πρόκειται για την ανηρτημένη πινακίδα έξω του κτιρίου της Πολιτικής Διοικήσεως στις Καρυές, όπου ενώ θα ώφειλε να αναγράφει “Πολιτική Διοικήσεις του Αγίου Όρους”, αναγράφει σκέτα **“Διοικήσεις του Αγίου Όρους”**.

Και μόνον το ζήτημα της επιγραφής, θα μπορούσε να αποτελέσει παράδειγμα ωμής επέμβασης της Πολιτικής Διοικήσεως στα ζητήματα νομικής του Ιερού ημών Τόπου, και στοιχειοθετεί το μέγεθος του προβλήματος που προκαλεί, σε συνεργασία βεβαίως με την σημερινή Κυβέρνηση της Ελλάδος.

Η προκλητική αυτή επιγραφή αποτελεί την ύπατη προσβολή προς την ΙΚ και τις Ιερές Μονές του Ιερού ημών Τόπου, τοποθετώντας την Πολιτική Διοίκηση **υπεράνω** πάσης αρχής και εξουσίας του ΑΟ, **υπονοώντας** ότι τα όργανα εξουσίας του υφίστανται υπ’ αυτήν, ειδικώς δε υπό του προσώπου του εκάστοτε ΠΔ!

Υπάρχει όμως και το χειρότερο: είναι η Αγγλική “μετάφραση” της επιγραφής, η οποία έχει ως εξής: “Administration of Mt. Athos”, το οποίο μεταφράζεται ως “Διοικήσεις του Όρους Άθως”! Τούτο σημειώνεται, διότι το βάρος της Αγγλικής επιγραφής είναι μεγαλύτερο απ’ αυτό της Ελληνικής, καθώς η Αγγλική είναι διεθνής γλώσσα, **και κατ’ ουσίαν αναφέρεται στο επίσημο όνομα με το οποίο αναγνωρίζεται το Άγιον Όρος διεθνώς και ειδικότερα στην ΕΕ**. Βάσει όμως του άρθρου 105 του Ελληνικού Συντάγματος (το οποίο θεωρητικά σέβεται η ΕΕ, και βάσει του οποίου συμμετέχει η Ελλάδα σε αυτήν), που επιγράφεται “Καθεστώς του Αγίου Όρους”, θα ώφειλε και αντιστοίχως να μεταφράζεται... Επομένως, μπροστά στα μάτια της ΙΚ, αλλά και του συνόλου των Αγιορειτών Μοναχών, το ΕΚ και η εξαρτώμενη απ’ αυτό ΠΔ, **απεμπολεί όχι μόνον το ιστορικό όνομα του Ιερού ημών Τόπου, αλλά κυριολεκτικά αίρει την αναγνώριση αυτού ως νομική οντότητα (Άγιον Όρος), κι αντ’ αυτού αναφέρεται σ’ αυτό αποκλειστικώς ως γεωγραφική περιοχή (Όρος Άθως)**, με συνέπεια την έμμεση πλην σαφή απεμπόλιση του πάγιου και αιωνόβιου Καθεστώτος του.

Συνεπώς, αυτό που συμπεραίνεται απ’ όλα τα έως τώρα σημεία γραφής της παρούσης Πολιτικής Διοικήσεως (και κατ’ επέκτασιν της Κυβερνήσεως που στηρίζει και ενθαρρύνει τις συγκεκριμένες κινήσεις), δεν είναι άλλα από την **κλιμάκωση των προσπαθειών κατάλυσης του Αγιορειτικού Αυτοδιοικήτου**, στον ορίζοντα ευρύτερων επιδιώξεων συνολικά για την Ορθοδοξία.

¹⁰ Ίερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους (1996) ο.π.

¹¹ Οι έχοντες **άριστη** γνώση, διαβεβαιώνουν ότι **τίποτε από όσα έχει επιχειρήσει κατά του Αγιορειτικού Αυτοδιοικήτου ο κ. Μαρτίνος**, δεν θα μπορούσαν να συμβούν, εάν δεν τα συνόδευε η **τεραστίων διαστάσεων οικονομική του επιφάνεια και η ευρεία χρήση αυτής εντός του ΑΟ**.

Πολιτική εργαλειοποίηση του Αγίου Όρους

Βεβαίως, οι κινήσεις της νυν Πολιτικής Διοικήσεως, ούτε μεμονωμένες μπορούν να θεωρηθούν, ούτε τυχαίες. Εντάσσουν την δυναμική τους στην συνολικότερη **εργαλειοποίηση** του ΑΟ, η οποία είχε ήδη προαναγγελθεί στο “3^ο Συνέδριο Θρησκευτικής Διπλωματίας” (Ιανουάριος 2022, έναν μόλις μήνα πριν την Έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία), του οποίου το κεντρικό μήνυμα δεν ήταν άλλο από αυτό που επαναλαμβανόταν σταθερά ότι: **“το ΑΟ αποτελεί έναν πολύ ισχυρό πόλο της ήπιας ισχύος (soft power)”**.

Το συνέδριο διοργάνωσαν: το Ινστιτούτο Εξωτερικών Υποθέσεων, η Γενική Γραμματεία Απόδημου Ελληνισμού και Δημόσιας Διπλωματίας του Υπουργείου Εξωτερικών και το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών (Εργαστήριο «Εκκλησία και Πολιτισμός» Θεολογικής Σχολής). Το συνέδριο υποστήριξαν το περιοδικό Foreign Affairs The Hellenic Edition και η Αιγέας ΑΜΚΕ (η ΜΚΟ του κ. Μαρτίνου).

Ως μικρό σχόλιο σε αυτές τις ανησυχητικές εξελίξεις αξίζει να τονισθεί ότι ήδη από τις αρχές του 2000, στο πεδίο μελέτης των Διεθνών Σχέσεων και της Διπλωματίας, πρόβαλλε ως πυλώνας ισχύος η εργαλειοποίηση της Θρησκείας, καθώς είχε θεωρηθεί ότι αναπλήρωνε την έκλειψη της πολιτικής ιδεολογίας, που συνέβη (κατ’ αυτή τη σχολή ανάλυσης των Διεθνών Σχέσεων) μετά το πέρας του Ψυχρού Πολέμου. Τότε γεννήθηκε και ο όρος “ήπια δύναμη” (soft power), θέλοντας να δηλώσει έναν **πραγματικό πυλώνα επιβολής ισχύος**, πλην, όχι στο πεδίο της ωμής δύναμης (βίας), που το απαρτίζουν οι στρατιωτικές δυνάμεις και τα κάθε λογής πολιτικά μέτρα επιβολής αυτής της ισχύος, αλλά, στο πεδίο της **πειθούς**, οπότε και σχετίζεται αμεσότερα με την “ηπιότερη” προώθηση θέσεων, καθώς και την προπαγάνδα, με κύριο αντικείμενο-στόχο την διαμόρφωση της κοινωνικής συνείδησης προς την επιδιωκόμενη κατεύθυνση.

Σε αυτό το πλαίσιο καλείται να λειτουργήσει και η διαφαινόμενη **εργαλειοποίηση** του Αγίου Όρους, σε άμεση αναφορά μάλιστα προς τα εσχάτως γεωπολιτικά τεκταινόμενα, και τον νέο Ψυχρό Πόλεμο που διαμορφώνεται.

Ανάμεσα στα πρόσωπα που έλαβαν μέρος και που έδωσαν τον κυρίαρχο τόνο, ήταν η γνωστή από την καθοριστικής σημασίας παρουσία της στο Κολυμπάρι, Δρ. Ελισάβετ Προδρόμου (που υπήρξε –ανάμεσα στα άλλα– μέλος της αρμόδιας ομάδας εργασίας του Αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών με αντικείμενο «Θρησκεία και Εξωτερική Πολιτική», έχει συνεργασθεί επίσης ως σύμβουλος στο Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΠΑ, στο Υπουργείο Αμύνης των ΗΠΑ, στην Αμυντική Υπηρεσία Πληροφοριών (DIA), στην Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών (CIA), στο ΝΑΤΟ κλπ) καθώς και ο Αμερικανός Πρέσβυς στην Ελλάδα Πάϊατ. Βέβαια αυτό που εντυπωσίασε ήταν η παρουσία του **Ουκρανού Πρέσβη...**

Εδώ αρκούμαστε να σημειώσουμε (οι λεπτομέρειες αποτελούν αντικείμενο ετέρου άρθρου) ότι στις ομιλίες κυρίως αυτών των δύο, διεφάνη η πορεία που θα έπαιρνε το Αγιορειτικό ζήτημα, δηλαδή η **άμεση** εργαλειοποίησή του στο πλαίσιο της Ουκρανικής κρίσης (στην γραμμή των οποίων κινήθηκαν και πολλοί από τους Έλληνες συμμετέχοντες).

Άγιον Όρος και η νέα στρατηγική “ασφάλειας”

Υπάρχει όμως και ένα άλλο σημείο ενδιαφέροντος που προέκυψε από το εν λόγω συνέδριο. Ο Ελευθέριος Οικονόμου, Υφυπουργός Προστασίας του Πολίτη, στην ομιλία του «Φυσική και πνευματική ασφάλεια του Αγίου Όρους» ανακοίνωσε τις νέες πολιτικές αποφάσεις της Κυβέρνησης για μια βαθιά αναπροσαρμογή της αστυνομικής παρουσίας στο ΑΟ, και συνακόλουθα στα ζητήματα που –δήθεν– την επιβάλλουν.

Οι εν λόγω αποφάσεις τελικά μορφοποιήθηκαν στο Προεδρικό Διάταγμα 22 (στο εξής, ΠρΔ) της 23^{ης} Μαρτίου 2022, το οποίο τροποποιεί τον νόμο 4249/2014 με τίτλο: “Αναδιοργάνωση της Ελληνικής Αστυνομίας”, και εκδόθηκε στο ΦΕΚ Τεύχος Α’62/23.03.2022, τα προβληματικά στοιχεία του οποίου θα παρουσιασθούν κατωτέρω.

Δεν πρόλαβε να περάσει ένας μήνας από της εκδόσεως του ΦΕΚ, και ξέσπασε κυριολεκτικά μια θύελλα δημοσιευμάτων στον ηλεκτρονικό και έντυπο Τύπο, όπου έθεταν το ΑΟ στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος. **Αυτό που ουσιαστικά συνέβαινε, ήταν η έναρξη της εργαλειοποίησης του ΑΟ, κάτι που είχε άλλωστε προαναγγελθεί.** Επί παραδείγματι, στην ιστοσελίδα In.gr, εμφανίστηκε δημοσίευμα υπό τον τίτλο “Παιχνίδια συμφερόντων στο Άγιον Όρος, στη σκιά του ουκρανικού πολέμου”¹²

Το άρθρο επικαλούμενο πληροφορίες από το Αρχηγείο της Αστυνομίας, ουσιαστικά αναφερόταν στο νόημα των αλλαγών που έφερε το νέο ΠρΔ, ξεκαθαρίζοντας πέραν πάσης αμφιβολίας τους λόγους που τις προκάλεσαν. Εξ αρχής εντυπωσιάζει το σχεδόν πολεμικό σκηνικό που παρουσιάζεται, ως αποτέλεσμα των “απειλών” που αντιμετωπίζει το ΑΟ:

[...] αποφυγή ληλασιών στις 20 μονές και στις σκήτες ... [επισκέπτες που] μεταφέρουν όπλα, ναρκωτικά και άλλα παράνομα αντικείμενα ή επιδίδονται σε άλλες ύποπτες ενέργειες, ιδίως εν μέσω της συνεχιζόμενης κρίσης στις σχέσεις Ελλάδας (και γενικότερα Δύσης) – Ρωσίας ... πιθανών διασυνδέσεων **[Μοναχών]** με πολιτικά πρόσωπα ή τυχόν επιδιώξεις άλλων χωρών ... **αναφορές για απόπειρες εμπλοκής συγκεκριμένων μοναστηριών σε γεωπολιτικά παιχνίδια και ασκήσεις επιρροής ... διερεύνηση του ρόλου μεμονωμένων προσώπων σε «ξέπλυμα χρήματος» για λογαριασμό διεθνών κυκλωμάτων** ... [τέλος] «η Διεύθυνση Ασφάλειας Θεσσαλονίκης, μετά από έγκριση ή διαταγή του αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας, δύναται να επιλαμβάνεται της διερεύνησης αδικημάτων σε περιπτώσεις που, λόγω της βαρύτητας, του τρόπου, των μέσων και των ειδικών συνθηκών τέλεσής τους, **συγκινούν ιδιαίτερα την κοινή γνώμη ή είναι δυνατόν να επηρεάσουν δυσμενώς το αίσθημα ασφάλειας των πολιτών ...**»

Σε αυτό το κλίμα λοιπόν, καλείται πλέον ο Αγιορειτικός Κόσμος (ΙΚ, Ιερές Μονές, απλοί Μοναχοί) να λειτουργήσει, έχοντας να αντιμετωπίσει από πλευράς ΕΚ την καχυποψία, τον συνωμοτισμό και την δίκην δαμοκλείου σπάθης επικρεμάμενη απειλή ότι αποτελεί “εγκληματία πρόθεσης”, σε αδικήματα που –δήθεν– σχεδιάζει να πράξει.

¹² <https://www.in.gr/2022/04/23/politics/diplomatia/paixnidia-symferonton-sto-agon-oros-sti-skia-tou-oukranikou-polemou>

Η απλή απαρίθμηση των απειλών που ονομάζει το ΕΚ, τονίζει την **επιδιωκόμενη κατεύθυνση της εργαλειοποίησης του ΑΟ**: αυτήν της απόλυτης ένταξής του στο τρέχον Δυτικό πολιτικό αφήγημα, όπου με το βάρος του κύρους του, καλείται να το υποστηρίξει, ειδάλλως, προεξοφλούνται πάσης φύσεως διώξεις έναντι τόσο οργανωμένων συνόλων (Ιερές Μονές), όσο και προσώπων (μεμονωμένοι Μοναχοί).

Κατόπιν τούτων, καιρός είναι να στραφούμε στο καθαυτό ΠρΔ 22, αναλύοντας κάποιες από τις κρυφές πτυχές του, που ελπίζουμε ότι θα καταδείξουν τον δόλιο σκοπό του.

Κατ' αρχάς το ΠρΔ 22 τροποποιεί τον νόμο 4249/2014, αναβαθμίζοντας την παρουσία της Ελληνικής Αστυνομίας εντός του ΑΟ, από Αστυνομικό τμήμα σε **πλήρη Διεύθυνση**, υπό την ονομασία *“Διεύθυνση Αστυνόμευσης Αγίου Όρους”*, στην οποία πλέον υπάγονται το υπάρχον Αστυνομικό Τμήμα Καρυών, όσο και οι ήδη υπάρχοντες Αστυνομικοί Σταθμοί, έχοντας απ' ευθείας υπαγωγή στο Αρχηγείο της Ελληνικής Αστυνομίας (άρθρο 2 του ΠρΔ 22, σ.2268).

Το πρώτο σημείο που χρήζει αναφοράς έχει να κάνει με τον νέο τίτλο που δίνεται στην παρουσία της Ελληνικής Αστυνομίας στο ΑΟ. Ενώ λοιπόν στις λοιπές περιπτώσεις των περιφερειακών Αστυνομικών Διευθύνσεων, αυτές περιγράφονται ως “Γενικές Αστυνομικές Διευθύνσεις” ή ως “Γενικές Περιφερειακές Αστυνομικές Διευθύνσεις”, στην **ειδική** περίπτωση του ΑΟ, αυτή διαμορφώνεται σε “Διεύθυνση **Αστυνόμευσης Αγίου Όρους**”. Το μυστήριο της ειδικής ονομασίας λύνεται εάν αναλογισθεί κανείς το ύφος και το περιεχόμενο των απειλών που εκτοξεύονται κατά της Αγιορειτικής Αδελφότητας: συντείνουν στην περαιτέρω κατατρομοκράτηση Αρχών και προσώπων στο ΑΟ, προκειμένου να επιφέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα, που δεν είναι άλλο από την ενσωμάτωσή τους στο **τρέχον κυρίαρχο (Δυτικό) αφήγημα**, καθώς και την αναστολή των όποιων αντιρρήσεων **στους επερχόμενους σχεδιασμούς για το ΑΟ και ευρύτερα την Ορθοδοξία**. Η επερχόμενη Ένωση Βατικανού και Φαναρίου (που συχνά–πυκνά κύκλοι και των δύο το αναφέρουν ως στόχο, με ορίζοντα υλοποίησης το 2025) αφ' ενός, και η επικείμενη παρουσία Ουκρανών “μοναχών” στο ΑΟ, στόχος της παρουσίας των οποίων – ανάμεσα στα άλλα– είναι η **εξομάλυνση του δρόμου προς την Ένωση** (γνωστό τυγχάνει ότι είτε είναι φιλο–ουνίτες, είτε καθαυτό Ουνίτες) αφ' ετέρου, οφείλει να περάσει μέσα από την ισοπέδωση αντιστάσεων και διαφωνιών. Αυτά εν συνόλω, μορφοποιούν τον χαρακτήρα της εργαλειοποίησης του ΑΟ.

Ως γνωστόν, στον ΚΧΑΟ η λειτουργία της Αστυνομικής παρουσίας στο ΑΟ, καθορίζεται από τα άρθρα 4 και 5 του ΝΔ του 1926, δια του οποίου **αναγνώρισε** (και όχι παραχώρησε) το ΕΚ το Αυτοδιοίκητο Καθεστώς του ΑΟ, το οποίο και ανέλαβε να προστατεύσει. Παρενθετικά, τα αναφερόμενα στο άρθρο 3 του ΝΔ του 1926, περί του ΠΔ ότι “έποπτεύει, πλην τών ζητημάτων δημοσίας τάξεως και άσφαλείας, και τήρησιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου”, αναφέρονται κατ' ουσίαν σε αυτήν ταύτην την **προστασία** του Αγιορειτικού Καθεστώτος, από επιβουλές που προσβλέπουν στην παντοίου είδους εκκοσμίκευση,¹³ που σημαίνει ουσιαστική κατάργηση του μοναστικού χαρακτήρος του ΑΟ και του Καθεστώτος του, και όχι, στην **διαμόρφωση όρων και προϋποθέσεων που την επιταχύνουν ...**

Το ΠρΔ 22 εμποδίζει ή επιταχύνει την εκκοσμίκευση του ΑΟ;

¹³ Υπό την έννοια της μετατροπής του μοναστικού χαρακτήρα του σε πολιτικό

Δυστυχώς ισχύει το δεύτερο, και ο λόγος είναι ο εξής: ενώ η Αστυνομική παρουσία στο ΑΟ, καθορίζεται από το ΝΔ του 1926, που μαζί με τον ΚΧΑΟ αναγνωρίζονται ως “Ο λεπτομερής καθορισμός των αγιορειτικών καθεστώτων και του τρόπου της λειτουργίας τους”, στην παράγραφο 3 του άρθρου 105 του Ελληνικού Συντάγματος, **η παράλειψη της αναφοράς στο άρθρο 105**, στο εισαγωγικό τμήμα του ΠρΔ 22, που ρητώς αναφέρεται στα σχετικά άρθρα βάσει των οποίων (ή επί των οποίων), στηρίζονται οι νομοθετικές τροποποιήσεις που εισηγείται, **σημαίνει** ότι όχι μόνον **απαλείφονται-ακυρώνονται** τα σχετικά άρθρα του ΝΔ του 1926, αλλά ότι **εκμηδενίζεται σύνολος ο ΚΧΑΟ**, και μαζί του και το **ειδικό** καθεστώς το οποίο νομικά περιγράφει και το οποίο εξασφαλίζει τον μοναστικό χαρακτήρα του ΑΟ. Ενδεικτικά, στο συμπληρωματικό Αγιορειτικό Δίκαιο, αυτό των Κανονιστικών Διατάξεων, **πάντοτε**, αυτές εκκινούν με αναφορές στο ΝΔ του 1926 ή του ΚΧΑΟ (ανάλογα την περίπτωση) και πάντοτε στο άρθρο 105 του Συντάγματος!

Επιπλέον, ο ειδικός χαρακτήρας της Αστυνομικής παρουσίας στο ΑΟ, αναγνωριζόταν σιωπηλώς –πλήν σαφώς– στο άρθρο 36 του ΠρΔ 178 του 2014 (άρθρα του οποίου επίσης τροποποιεί το ΠρΔ 22), καθώς, **πουθενά δεν υπάρχει μνεία περί του ΑΟ, όσον αναφορά την Γενική Περιφερειακή Διεύθυνση Κεντρικής Μακεδονίας (παράγ.4 περ.δ), στην οποία υπάγεται η Διεύθυνση Χαλκιδικής**, στην οποία **ανεπίσημα** –έως των τροποποιήσεων που επιφέρει το ΠρΔ 22– υπαγόταν το Αστυνομικό Τμήμα Καρυών. Ομοίως, στο άρθρο 11 του ν.4249/2014, όπου καθορίζεται η **Αποστολή** της Ελληνικής Αστυνομίας, “με τοπική αρμοδιότητα σε όλη την επικράτεια, εκτός από τους χώρους αρμοδιότητας του Λιμενικού Σώματος – Ελληνικής Ακτοφυλακής, σύμφωνα με το άρθρο 5 του ν. 4150/2013 (Α’102)”, ομοίως **ουδαμού** αναφερόταν το ΑΟ, καθώς η έννοια “επικράτεια” στην οποία αναφερόταν το άρθρο, σχετίζεται με το πώς διαιρείται και ελέγχεται από το Υπουργείο Εσωτερικών η Ελληνική Επικράτεια (Περιφέρειες, Νομοί κλπ), ενώ το ΑΟ –ως γνωστόν– σχετίζεται (και όχι υπάγεται) με το Υπουργείο **Εξωτερικών!**

Τελικά, στην νέα **αντισυνταγματική** διευθέτηση, η παρουσία της Ελληνικής Αστυνομίας στο ΑΟ, εξομοιώνεται με αυτήν της λοιπής Ελληνικής Επικράτειας, **και αυτός είναι ο λόγος που δεν υπάρχει ουδεμία αναφορά στον ΚΧΑΟ, ή στο άρθρο 105 του Συντάγματος!**

Επιπλέον, ανάμεσα στις νέες δυνατότητες που παρέχονται στην Αστυνομία του ΑΟ, προβλέπεται η εγκατάσταση “**συστημάτων επιτήρησης**”¹⁴ που απορρέουν από:

τον ορισμό της Ελληνικής Αστυνομίας ως **υπευθύνου επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα** κατά το άρθρο 4 του π.δ. 75/2020 (Α’173) και ειδικότερα για τη διασφάλιση εφαρμογής των ειδικότερων κανόνων εγκατάστασης και λειτουργίας των **συστημάτων επιτήρησης** σε δημόσιους χώρους

Εδώ όντως επιτυγχάνεται ο απόλυτος εκτροχιασμός! Η εξίσωση των αρμοδιοτήτων και λειτουργιών της Αστυνομίας του ΑΟ, με τις λοιπές της Ελληνικής Επικράτειας, επιφέρει την **ευθεία** κατάλυση του αυτοδιοικητού, καθώς η Αστυνομία, όχι μόνο δεν έχει απολύτως κανένα δικαίωμα να ελέγχει ή να διώκει αυτοβούλως Μοναχούς, αλλά, βάσει του άρθρου 4 του ΝΔ του 1926, μόνον κατόπιν εντολής από τον ΠΔ δύναται να δράσει, ο οποίος και αυτός με την σειρά του έχει ενταλθεί υπό της ΙΚ, εφ’ όσον συντρέχει λόγος δίωξης

¹⁴ **Πρβλ.** Άρθρο 2 παράγρ. 6 σ.2268

Μοναχού: “Ο Διοικητής έντέλλεται τὰ πρὸς ὑπ' αὐτὸν ὄργανα τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἰ. Κοινότητος καὶ τῶν Μοναχικῶν ἀρχῶν. Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται πάντοτε ἐπὶ παρουσία ἐνὸς ἐπιστάτου.”

Το ἐπόμενο σκοτεινὸ σημεῖο του ΠρΔ, ουσιαστικὰ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιτομὴ τῆς καταδρομῆς του ΕΚ στο Ἀυτοδιοίκητο του ΑΟ:

1. Ἡ παρ.2 του ἀρθρου 36 του π.δ. 178/2014 ἀντικαθίσταται, ὡς ἐξῆς:
«2. Οἱ Γενικὲς Αστυνομικὲς Διευθύνσεις, οἱ Γενικὲς Περιφερειακὲς Αστυνομικὲς Διευθύνσεις καὶ **ἡ Διεύθυνση Αστυνόμευσης Ἁγίου Ὁρους ἔχουν ὡς ἀποστολὴ τὴν ἀσκήση, μέσα στα ὅρια τῆς τοπικῆς τῶν δικαιοδοσίας, του συνόλου τῶν αστυνομικῶν ἀρμοδιοτήτων**, ὅπως αὐτὲς καθορίζονται με τὶς διατάξεις του ἀρθρου 11 του ν. 4249/2014 [...]
1. Στὴν παρ. 4 του ἀρθρου 36 του π.δ. 178/2014 προστίθεται περ.ιε', ὡς ἐξῆς:
«ιε. Ἡ Διεύθυνση Αστυνόμευσης Ἁγίου Ὁρους ἔχει τοπικὴ ἀρμοδιότητα ἐκεῖνη τῶν Ὑπηρεσιῶν ἀπὸ τὶς ὁποῖες συγκροτεῖται.»¹⁵

Ἡ ἔννοια “τοπικὴ ἀρμοδιότητα” καθορίζεται ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο ἀπὸ τὸ ἀρθρο 11 του ν.4249/2014 καὶ ὡς πρὸς τὸν τομέα ἐυθύνῃς ἀπὸ τὴν παρ.3 του ἀρθρου 36 του ΠρΔ 178/2014, τὰ ὁποῖα καὶ τροποποιεῖ τὸ ΠρΔ 22, ἐξισώνοντας τὴν Αστυνομία του ΑΟ με τὶς λοιπὲς τῆς Ἐπικράτειας· πλέον αὐτὴ **ἀποκτὰ** τὸ σύνολο τῶν ἀρμοδιοτήτων που παρέχει ὁ Νόμος στὶς Γενικὲς Αστυνομικὲς Διευθύνσεις, **εγκαταλείποντας ὀριστικὰ τὶς ἀρμοδιότητες που τῆς ὀρίζει τὸ ΝΔ του 1926.**

Ἐπιπλέον, στο ἀρθρο 2 παρ. 9, ὀρίζεται ὡς ἐδρα τῆς Διευθύνσεως Αστυνόμευσης Ἁγίου Ὁρους, “ὁ οἰκισμὸς Καρυές” (ἀς σημειωθεῖ ὁ υποτιμητικὸς λεκτικὸς υποβιβασμὸς τῆς Πρωτεύουσας του παγκοσμίου ἀκτινοβολίας Ἁγίου Ὁρους, σε “οἰκισμὸ” –ἀσχέτως πληθυσμοῦ–), πλην τὸ ἀρθρο στο ὁποῖο προστίθεται ἡ ἐδρα τῆς νέας Διευθύνσεως, εἶναι τὸ 36 παρ. 3 του ΠρΔ 178/2014, ὅπου ἀναφέρεται:

Ἡ ἐδρα τῶν Γενικῶν Περιφερειακῶν Αστυνομικῶν Διευθύνσεων ταυτίζεται με τὴν ἐδρα τῶν ἀντίστοιχων διοικητικῶν περιφερειῶν¹⁶

Πλην, τὸ ΑΟ **δεν ἀποτελεῖ** “διοικητικὴ περιφέρεια”, καθὼς αὐτὲς ὀρίζονται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, στο ὁποῖο δὲν υπάγεται τὸ ΑΟ (ἐφ' ὅσον σχετίζεται με τὸ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν). Ἀντιστοιχῶς, οἱ ἐδρες τῶν “διοικητικῶν περιφερειῶν”, ὀρίζονται ὡς τέτοιες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, ἐνὼ τὸ ΑΟ ὄχι. Ἐπομένως, ἡ ὅλη νομικὴ συγκρότηση τῆς νέας Διευθύνσεως, εἶναι αἰόλη καὶ ἀντισυνταγματικὴ, σε πολλαπλά νομικά ἐπίπεδα.

Κλείνοντας καὶ δίκην υποσημειώσεως υπενθυμίζεται ὅτι ἡ ΙΚ τὸν Αὐγούστο του 1933 συνέταξε Κανονιστικὴ Διάταξη, ὑπὸ τὸν τίτλο, *Περὶ Ὁργανισμοῦ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος* περιέχουσα 12 ἀρθρα, ὅπου ἀποφάσιζε τὴν ἐπανάδρυση του Ἀγιορειτικοῦ Αστυνομικοῦ Σερδαρικοῦ Σώματος, πρὸς ἀποκατάσταση τῆς πληρότητας τῆς ἐξουσίας τῆς.¹⁷ Πλην, τὸ ΕΚ –παρανόμως– δὲν ἐπικύρωσε τὴν Κανονιστικὴ Διάταξη,

¹⁵ ΠρΔ 22 ΦΕΚ Τεύχος Α'62/23.03.2022, σ.2270

¹⁶ ΦΕΚ Τεύχος Α'281/31.12.2014, σ.8420

¹⁷ Νικολακάκη (2018) σσ.343-5

αφήνοντας μόνη ένοπλη δύναμη διαφύλαξης της τάξης, την Ελληνική Αστυνομία, αποδεικνύοντας την πάγια **καχυποψία** του έναντι του ΑΟ. Εδώ δεν μπορεί παρά να τεθεί και το ρητορικό ερώτημα: άραγε οι παλαιοί Πατέρες του 1933 **δεν** διέθεταν αρκετό “εθνικό αίσθημα”, ώστε να αμφισβητούν τις μονοσήμαντα ληφθείσες βουλές του ΕΚ;

Συμπερασματικά, οποιαδήποτε “επιπρόσθετη” αρμοδιότητα της Ελληνικής Αστυνομίας, πέραν των ρητά διατυπωμένων αρμοδιοτήτων της υπό του ΝΔ του 1926, αποτελεί υπέρβαση των καθηκόντων της και καταστρατήγηση της αποστολής της στο ΑΟ.

Αντί Επιλόγου

Στο άρθρο τονίστηκε η γενικότερη επιχείρηση εργαλειοποίησης του ΑΟ και εμπλοκής του σε πολιτικές διενέξεις και “παιγνίδια”. Αυτό ενισχύεται **και** από την τελευταία κίνηση του Ουκρανού Πρέσβη, ο οποίος ζήτησε από την ΙΚ “μήνυμα συμπαράστασης προς την Ουκρανία”. Η συγκεκριμένη κίνηση **που δεν αποτελεί πρωτοβουλία μόνον της Ουκρανικής Πρεσβείας, αλλά εκείνων των πολιτικο-εκκλησιαστικών κύκλων που επιχειρούν την σύνδεση του ΑΟ με ευρύτερους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς**, έρχεται να πολώσει την ήδη επιβαρυνόμενη ατμόσφαιρα εντός της ΙΚ και του ΑΟ γενικά, και είναι σαφές ότι μέσω αυτής επιχειρείται η δημιουργία τετελεσμένων και αρνητικού κλίματος.

Πλην, η επιχείρηση πολιτικοποίησης και περαιτέρω εμπλοκής του ΑΟ σε πολιτικούς και γεωπολιτικούς σχεδιασμούς συνιστά την ύπατη **προδοσία** της αποστολής του. Το ΕΚ και οι συναφείς κύκλοι, το μόνο που δικαιούται να ζητήσει από το ΑΟ είναι η προσευχή “υπέρ του σύμπαντος κόσμου” και όχι “πολιτικάντικου” τύπου δηλώσεις...

Άλλωστε, ο ειρηνικός και ησυχαστικός χαρακτήρας του ΑΟ, μοναδικός στο είδος του, δεν χρειάζεται ουδεμία “ασφάλεια”, έναντι ουδενός. Ουδείς απειλεί ή απειλείται εντός ΑΟ, όπου κυριαρχεί –και οφείλει να κυριαρχεί– το Ευαγγέλιο της εν Χριστώ ειρήνης. Το οιαδήποτε πταίσμα ανθρώπου προς άνθρωπο, συγχωρείται στο πνεύμα της εν ταπεινώσει φιλάδελφης αγάπης. Οι εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις που ανήκουν στο ποινικό Δίκαιο (σχεδόν ουδεμία προερχόμενη από Μοναχό, εξαιρέσει σπανιότατων περιπτώσεων έκδηλα ψυχιατρικής φύσεως), αντιμετωπίζονται θεσμικώς και δεόντως, από τα οριζόμενα εντός του ΝΔ του 1926 και του ΚΧΑΟ.

Πλέον είναι γεγονός ότι οι συνεχείς –άμεσες και έμμεσες– παρεμβάσεις του ΕΚ στα του ΑΟ, έφεραν και φέρνουν “συγκρούσεις, φιλονικίες και έριδες”, ενώ σκοπός του ΑΟ είναι οι εν αυτώ μονάζοντες να παραμένουν μακράν των εγκοσμίων φροντίδων και μερίμνων, ιδιαιτέρως δε των εγκοσμίων ταραχών και διαιρέσεων.

Πόσο μάλλον, όταν παντελώς απουσιάζει μεταξύ των Αγιορειτών Μοναχών, –δεν υφίστανται ούτε καν ως σκέψη– η υποστήριξη **αυτονομιστικών** ή λοιπών **πολιτικού χαρακτήρα** κινήσεων, πόσο μάλλον οργανωμένων... Η άκρως επικίνδυνη ατραπός, μιας αόριστης κινδυνολογίας, που κατευθυνόμενα τροφοδοτεί υπόνοιες, που φθάνουν έως και το σημείο απόδοσης ευθυνών (επί ουδόλως υπαρκτών ή κατονομαζομένων “απειλών”), ενέχει τον κίνδυνο μιας πραγματικής σχάσης των σχέσεων ΕΚ και ΑΟ, ιδιαιτέρως στην συνείδηση του μέσου Αγιορείτη Μοναχού... Το λιγότερο που μπορεί να λεχθεί, είναι ότι αποτελεί εξαιρετικά ύποπτη κίνηση η πρακτική της παρούσης Κυβερνήσεως μέσω των φίλιων ΜΜΕ που διαθέτει, να στοχοποιεί αδιακρίτως, σπερμολογώντας, τον Αγιορειτικό Κόσμο, κατασκευάζοντας άορατους εχθρούς.

Τέλος, άμεσα και πιεστικά τίθενται τα επόμενα ερωτήματα:

Πώς θα αποδεχθεί η ΙΚ τον εκβιαστικό-διωκτικό χαρακτήρα των νέων “μέτρων”, έναντι Ιερών Μονών ή Αγιορειτών Μοναχών –ανεξαρτήτου εθνικότητας- όταν αυτοί θα μπορούν να συλλαμβάνονται ή να προσάγονται στην Ουρανούπολη ή εντός του Αγίου Όρους; Η μετατροπή Μοναχών σε πολιτικούς στόχους και η ιδιότυπη ομηρία τους, δεν καταργεί τον μη κοσμικό χαρακτήρα του ΑΟ, επιταχύνοντας έτσι την ταχεία εκκοσμίκευσή του;

Επίσης, δεν επιχειρείται η ένεκα της δημιουργηθείσης κατάστασης, η **εθνοφυλετικού** χαρακτήρα απομόνωση των Ρώσων Μοναχών (αύριο δε, ποιών;) κάτι που σημαίνει τον de facto διαχωρισμό μεταξύ “μιασμάτων” και μη;

Όποιος φαντάζεται ότι οι μοναχοί του ΑΟ θα παραμείνουν αμέτοχοι, παρακολουθώντας απλώς τις εξελίξεις να τους προσπερνούν, **έχουν κάνει ένα πολύ μεγάλο λάθος**. Το ΑΟ αποτελεί υποκείμενο του Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου. Απλά.

Ουδεμίαν απειλήν εκτοξεύομεν, αλλά και ουδεμίαν τοιαύτην θα δεχθώμεν.

Και ο νοών νοείτω...

Μετά τιμής

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

Βιβλιογραφία

Ίερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους. 1996. *Τό Καθεστώς τοῦ Ἁγίου Ὁρους*. Ἀθωνική Νομοκανονική Βιβλιοθήκη 1. Ίερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Νικολακάκη, Δ. 2018. *Αἱ Κανονιστικά Ἐπιτάξεις τοῦ Ἁγίου Ὁρους*. Ίερά Κοινότης Ἁγίου Ὁρους Ἄθω.

Νικόπουλος, Ἀ. 2017. *Τό Εἰδικό Καθεστώς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί ἡ Συνταγματική ἔννοια τῶν «Ἀγιορειτικῶν Καθεστώτων»*. τ. 35. Νομοκανονική Βιβλιοθήκη. Ἐπέκταση.